

BOOMI INTERNATIONAL RESEARCH JOURNAL OF TAMIL

An international open access, peer- reviewed, refereed journal

‘உம்’ என்னும் இடைச்சொல்
um ennum idaisol

ந. தட்சணாமூர்த்தி M.A (தமிழ்)

அஞ்சல்துறை கணக்கு அதிகாரி (ஓய்வு), பட்டுக்கோட்டை – 614602

N. Dakshinamoorthy M.A (Tamil)

Accounts Officer (Retired), Dept. of posts, Pattukottai – 614602

மின்னஞ்சல்: ndmoorthy30@gmail.com, ORCHID ID: <https://orcid.org/0009-0004-5055-1713>

Abstract

Tamil grammar classifies word into four categories. They are Noun, Verb, Idaichol and Urichol. One of the Idaichols is 'Um'. It is used in Tamil in various ways and in various meanings this article tries to analyse the uses of 'Um' in exhaustive manner.

Keywords: Tamil Grammar - Tolkappiyam - Nannool - Idaichol - Neminatham - Ilakkana Vilakkam.

ஆய்வுச் சுருக்கம்

தமிழ் இலக்கணம் சொற்களை நான்கு வகையாகப் பிரிக்கிறது. அவை பெயர்ச்சொல், வினைச்சொல், இடைச்சொல், உரிச்சொல் என்பவை. 'உம்' என்பது இடைச்சொற்களில் ஒன்று. இது தமிழில் பல விதங்களிலும் பல பொருள்களிலும் பயன்படுகிறது. இக்கட்டுரை 'உம்' மின் பயன்பாட்டை முழுமையாக ஆராய முயல்கிறது.

திறவுச் சொற்கள்: தமிழ் இலக்கணம் - தொல்காப்பியம் - நன்னூல் - இடைச்சொல் - நேமிநாதம் - இலக்கண விளக்கம்.

முன்னுரை

தமிழ் இலக்கணம் சொற்களை நான்கு வகையாகப் பிரிக்கிறது. அவை பெயர்ச்சொல், வினைச்சொல், இடைச்சொல், உரிச்சொல் என்பவை. இவற்றுள் இடைச்சொல் என்பது இயலாமல் தனித்தியங்க பெயர்ச்சொல், வினைச்சொல்லுடன் இணைந்து இயங்கக் கூடியது. 'உம்' என்பது பழந் தமிழிலும் தற்காலத் தமிழிலும் மிகுதியாகப் பயன்படும் ஒரு சிறப்பு வாய்ந்த இடைச்சொல். 'உம்' என்பதைக் குறிப்பிட இலக்கண நூல்கள் 'உம்மை' என்ற சொல்லைப் பயன்படுத்துகின்றன. இது எந்தெந்த வகைகளில் பயன்படுகிறது என்பதை இக்கட்டுரை ஆராய்கிறது.

இலக்கண நூல்கள் கூறுவன

இடைச் சொல்லின் வகைகளை நன்னூல் இவ்வாறு கூறுகிறது (நன். 420):

1. வேற்றுமை உருபுகள்
2. வினை உருபுகள் (இடை நிலைகள், விகுதிகள் ஆகியவை).

3. சாரியைகள்

4. உவம உருபுகள்

5. தத்தம்பொருளுடையவை

6. இசை நிறைகள்

7. அசை நிலைகள்

8. குறிப்புப் பொருள் தருபவை

இவற்றுள் தத்தம் பொருள்தரும் இடைச் சொற்கள் என்னென்ன பொருள் தரும் என்பதை நன்னூல் இவ்வாறு கூறுகிறது:

“எச்சம் சிறப்பே ஐயம் எதிர்மறை

முற்றே எண்ணே தெரிநிலை ஆக்கமென்று

அப்பால் எட்டே உம்மைச் சொல்லே” (தொல். சொல். 250)

நன்னூல் இவற்றை இவ்வாறு கூறுகிறது:

“எதிர்மறை சிறப்புஐயம் எச்சம்முற்று அளவை

தெரிநிலை ஆக்கமோ டுஉம்மை எட்டே” (நன். 425)

தொல்காப்பியம் 'எண்' என்று கூறுவதை நன்னூல் 'அளவை' என்று கூறுவதைத் தவிர இரண்டிற்கும் வேறு வேறுபாடு இல்லை.

எச்சம்

எச்சம் என்ற சொல் எஞ்சி நிற்பதைக் குறிக்கும். இலக்கணத்தில் எச்சம் என்பது தொக்கி நிற்கும் கருத்தைக் குறிக்கும்; அதாவது வெளிப்படையாகக் கூறப்படாமல் மறைமுகமாக உணரப்படுவதைக் குறிக்கும். 'உம்' என்ற இடைச்சொல் குறிப்பவற்றுள் ஒன்று எச்சம். 'சாத்தனும் வந்தான்' என்று கூறும்போது 'சாத்தான் வந்தான்' என்ற வெளிப்படையான பொருளுடன் கூடுதலாக, ஏற்கனவே யாரோ வந்து விட்டதையும் மறைமுகப் பொருளாக உணர்த்துகிறது. இந்த மறைமுகப் பொருளை எச்சப்பொருள். உரையாசிரியர்கள் 'இறந்தது தழீஇய எச்சம்', 'எதிரது தழீஇய எச்சம்' என்று எச்சத்தின் இரு வகைகளைக் குறிப்பிட்டுள்ளனர். 'சாத்தனும் வந்தான்' என்று கூறும்போது ஏற்கனவே கொற்றன் வந்து விட்டான் என்று இறந்தகாலத்தில் நடந்ததை உணர்த்தினால் அது 'இறந்தது தழுவிய எச்சம்'. 'சாத்தனும் வருவான்' என்று கூறும்போது சாத்தன் வருவான் என்பதுடன் கொற்றனும் வருவான் என்று எதிர்காலத்தில் நடக்கப்போவதை உணர்த்தினால் அது, 'எதிரது தழுவிய எச்சம்'.

நச்சினார்க்கினியர் இன்னொரு சிறப்பியல்பையும் கூறுகிறார்¹. 'நான் கருவருக்குச் செல்கிறேன் என்று ஒருவன் கூறும்போது, 'நானும் கருவருக்குச் செல்கிறேன்' என்று இன்னொருவன் சொல்கிறான். இங்கு 'நானும் கருவருக்குச் செல்கிறேன்' என்பது இன்னொருவனும் கருவருக்குச் செல்கிறான் என்பதை எச்சப்பொருளாகத் தருகிறது. ஒருவன், 'நான் கருவருக்குச் செல்கிறேன்' என்கிறான். இன்னொருவன், 'நானும் உறையுருக்குச் செல்கிறேன்' என்கிறான். இதுவும், இன்னொருவனும் செல்கிறான் என்ற எச்சப்பொருளை தருகிறது. ஆனால் முன் எடுத்துக்காட்டில் 'உம்' என்பது ஊரைக் குறித்து நின்றது. பின் எடுத்துக் காட்டில் அது செல்வதைக் குறித்து நின்றது. நச்சினார்க்கினியர் முன்னதை 'முற்றும் தழுவுதல்' என்றும் பின்னதை 'ஒரு புடைத்த முவுதல்' என்றும் குறிப்பிடுகிறார். ஏனெனில் முன்னதில் ஊர், செல்தல் இரண்டும் தழுவப்படுகின்றன. பின்னதில் ஊர் தழுவப்படாமல் செல்தல் மட்டும் தழுவப்படுகிறது.

'சாத்தனுக்குத் தந்தேன். பிறகு கொற்றனுக்கும் தந்தேன்' என்று கூறும்போது 'கொற்றனுக்கும்' என்ற சொல்லில் உள்ள உம்மை கூடுதலாக இன்னொருவனுக்கும் தரப்பட்டதைக் குறிக்கிறது.

'இராமனுடன் சீதையும் வந்தான்' என்பதில் 'சீதையும்' என்பதில் உள்ள உம்மை கூடுதலாக இன்னொருவர் வந்ததைக் குறிக்கிறது. எனவே இந்தவகை உம்மை கூடுதல் பொருளை எச்சமாக உணர்த்துகிறது எனலாம்.

'இன்னும் வேண்டும்' என்பதில் 'இன்' என்பது மேலும், பிற என்ற பொருளுடையது. இங்குள்ள உம்மை கூடுதல் பொருள் கொண்டது.

உம்மைக்குரிய எட்டு பொருள்கள் என்று இலக்கண நூல்கள் கூறுபவற்றுள் மற்ற சிலவும் எச்சப்பொருளின் பிற வகைகளாக இருப்பதைக் காணலாம். எனவே இந்த எச்சத்தைத் தெளிவாக வேறுபடுத்தும் பொருட்டு இதைக் 'கூடுதல் பொருள் எச்சம்' என்று நாம் அழைக்கலாம். வீரமாமுனிவர் இதைப் 'பிறவினம்' என்ற பெயராலும் குறிப்பிட்டுள்ளார் என்பது குறிப்பிடத் தக்கது².

சிறப்பு

ஒன்றைக் கூறும்போது அதன் உயர்வையோ தாழ்வையோ சிறப்பித்து 'உம்' என்பது உணர்த்தினால் அது சிறப்புப் பொருண்மையில் வரும் உம்மை ஆகும். உயர்வைச் சிறப்பித்தால் அது 'உயர்வுச் சிறப்பு உம்மை' எனப்படும். தாழ்வைச் சிறப்பித்தால் அது 'இழிவுச் சிறப்பு உம்மை' எனப்படும். இங்குச் சிறப்பு என்பது சிறந்தது என்ற பொருளில் வரவில்லை; 'உரித்தானது' (special) என்ற பொருளில் வருகிறது. தனக்கே உரிய தன்மையாக உயர்வையோ தாழ்வையோ கொண்டிருப்பதை இந்த 'உம்' உணர்த்தும். 'ஆணைக்கும் அடி சறுக்கும்' என்னும் போது சறுக்காத தன்மையில் யானை உயர்ந்தது என்ற பொருள் தொக்கி நிற்கிறது. இது உயர்வுச் சிறப்பு உம்மை. 'இந்த ஊர்ப் பூனை கூடப் புலால் உண்ணாது' என்னும்போது புலால் உண்ணுவதில் பூனை தாழ்வான இயல்பு கொண்டது (அதாவது மோசமான புலாலையும் உண்ணக்கூடியது) என்ற பொருள் தொக்கி நிற்கிறது. இது இழிவுச் சிறப்பு உம்மை.

இந்த எடுத்துக்காட்டில் உயர்வும் தாழ்வும் பூனையைச் சார்ந்ததா, ஊரைச் சார்ந்ததா என்பதின் அடிப்படையில் உரையாசிரியர்கள் இரு அணியாக வேறுபட்டு நிற்கிறார்கள். 'ஓ' என்ற இடைச்சொல் சிறப்பு என்ற பொருண்மையில் வரும்போது உயர்வு, தாழ்வு என்ற இரு பொருள் தருவதன் ஒப்புமையில் சங்கர நமசிவாயர், 'இவ்வூர் பூனையும் புலால் உண்ணாது' என்பது ஊரின் உயர்வைக் குறிப்பதாகக்கொண்டு இதை உயர்வுச் சிறப்பு உம்மை எனக் குறிப்பிடுகிறார்³.

குமாரசாமிப் புலவர் 'உம்' என்பது எதனுடன் சேர்ந்துள்ளதோ அதையே 'உம்' சிறப்பிக்கிறது என்று கூறுகிறார், அவர் கருத்துப்படி இந்த எடுத்துக்காட்டில் சிறப்பிக்கப்படுவது பூனைதான், ஊர் அல்ல; எனவே அவர் கருத்துப்படி இது இழிவுச் சிறப்பு உம்மை⁴. இதுவே சரியானது என்பது என் கருத்து.

'அவன் இன்னும் வரவில்லை' என்பதில் 'இன்னும்' என்ற சொல்லில் உள்ள 'இன்' என்பது 'இப்போது' என்ற பொருள் கொண்டது. இங்கு உள்ள உம்மை 'சிறப்பு உம்மை' என்பது தெளிவு. 'இப்போது' என்பது அவன் வந்திருக்கக்கூடிய காலங்களில் உயர்ந்தபட்ச அளவு என்பதால் இதை உயர்வுச் சிறப்பு உம்மை எனலாம். எச்சம் என்ற தலைப்பில் கூறப்பட்ட 'இன்னும்' [வேண்டும்] என்பதும் இங்கு கூறப்பட்ட 'இன்னும்' [வரவில்லை] என்பதும் வெவ்வேறு பொருள் கொண்டவை என்று அறியலாம்.

இந்தச் 'சிறப்பு'ப் பொருளை நாம் 'சிறப்பு எச்சம்' என்று குறிப்பிடுவது தெளிவு தரும்.

ஐயம்

'அவன் வென்றாலும் வெல்வான்', 'அவன் வந்தாலும் வருவான்' என்ற தொடர்களில் 'உம்' என்பது ஐயப் பொருளைத் தருகிறது. 'அவன் கெடுகுவது போலவும் பேசுகிறான். ஆனால் அவனைப் பார்த்தால் ஊரையே பாதுகாக்கக் கூடியவன் போலவும் இருக்கிறான். மிகவும் அடக்கமுடையவனாகவும் இருக்கிறான். ஆனால் எளியோர் துன்பம் தீர்க்கக்கூடிய வள்ளல் போலவும் இருக்கிறான் (கலி. 47) என்று, அவன் யார் என்ற ஐயத்துடன் கூறும்போது இங்கே உம்மை ஐயப்பொருளைத் தருகிறது. 'பத்தேனும் எட்டேனும் கொடு', 'பத்தாயினும் எட்டாயினும் கொடு' என்ற தொடர்களில் 'உம்' என்பது உறுதிபடாப் பொருளைத் தருகிறது. 'ஊருக்கும் அருகே உள்ளது பொய்கை. பொய்கைக்கும் தொலைவு அல்ல ஆறு' (குறுந். 113) என்பதும் இவ்வாறு உறுதியாகக் கூறாத பொருளைத் தருகிறது. இதை ஐயப்பொருள் என்று இலக்கண நூல்கள் கூறுகின்றன. இதை 'உறுதிபடாப் பொருள்' என்றும் இந்த உம்மையை 'உறுதிபடாப் பொருள் எச்சம்' என்றும் கூறுவது பொருத்தமாக இருக்கும்.

எதிர்மறை

'அவன் வருவதற்கும் உரியன்' என்னும் போது, அவன் வராமல்க்கும் உரியன் என்பது தொக்கி நிற்கிறது. 'மறந்தாலும் மீண்டும் கற்றுக் கொள்ளலாம்'

எனும் போது 'மறக்காவிட்டால் அதை மனதில் வைத்துக் கொள்ளலாம், மறந்தாலும் அதைக் கற்றுக் கொள்ளலாம்' என்பது தொக்கி நிற்கிறது. 'மழை பெய்தாலும் நான் கடைக்குப் போவேன்' என்னும்போது 'நான் மழை பெய்தாலும். பெய்யா விட்டாலும் கடைக்குப் போவேன்' என்பது தொக்கி நிற்கிறது. 'நீ சொன்னாலும் நான் நம்பவில்லை' எனும்போது 'நீ சொன்னாலும் சொல்லாவிட்டாலும் நான் நம்பவில்லை' என்பது தொக்கி நிற்கிறது. இத்தகையவற்றை உம்மையின் பொருண்மைகளில் ஒன்றான 'எதிர் மறை' என்று இலக்கண நூல்கள் கூறுகின்றன. இதை 'எதிர்மறை எச்சம்' என்று கூறுவது பொருத்தமாக இருக்கும்.

முற்றுமமை

ஒன்றின் வகைகளில் எல்லாவற்றையும் சேர்த்துக் குறிப்பிடுவதற்கும் 'உம்' பயன்படும். 'தமிழ்நாட்டு மூன்று வேந்தரும் வந்தனர்' என்னும்போது 'எல்லாத் தமிழ்நாட்டு வேந்தரும் வந்தனர்; அவர் தவிர வேறு தமிழ்நாட்டு வேந்தர் இல்லை' என்பது தொக்கி நிற்கிறது. 'முத்தமிழும் கற்றான்' எனும்போது இவை மூன்று தவிர வேறு தமிழ் இல்லை என்ற பொருள் தொக்கி நிற்கிறது. எல்லோரையும் குறிப்பிடும் இடத்தில் உம்மை பயன்படுவதால், 'எல்லா நடிகரும் வந்தனர்', 'எல்லாப் பழங்களும் இனித்தன', 'எல்லா மக்களும் கூடனர்', 'யாதும் ஊரே' என்பதுபோல் அனைத்தையும் குறிக்கும் சொற்களுடன் உம்மையைச் சேர்த்துக் கூறுவது மரபு. இதை முற்று எச்சம் (முற்றெச்ச உம்மை) எனலாம்.

எண்

வெவ்வேறு பொருள்களை ஒன்று, இரண்டு. மூன்று என்று எண்ணி அவற்றின் தொகையைக் கணக்கிடுதல் எண்ணுதல் எனப்படும். வெவ்வேறு சிந்தனைகளை மனதில் சிந்தித்தலும் எண்ணுதல் எனப்படும். வெவ்வேறு பொருள்களை ஒவ்வொன்றாய்க் கருதுதலும், கூறுதலும் கூட எண்ணுதல் ஆகும். அதாவது 'இராமனும், சீதையும், இலக்குவனும்' என்பதும் இந்த வகையில் எண்ணுதலே. 'உம்' என்பது இந்த வகை எண்ணுதல் பொருண்மைக்கும் உரியது.

எ-கா: நிலமும் நீரும் தீயும் வளியும் விசும்பும்.

சேரனும் சோழனும் பாண்டியனும்.

ஆடலும் பாடலும்.

இவ்வாறான எண்ணுதல் குறித்த உம்மை எண்ணும்மை எனப்படும்.

எண்ணுதல் பொருண்மைக்கு உரியது 'உம்' மட்டுமன்று; எனா, என, என்றா, என்று, ஏ, ஒரு ஆகியவையும் பழந்தமிழில் இதற்கு உரியன. இவை எண்ணிடைச் சொற்கள் (எண் இடைச் சொற்கள்) எனப்படும்.

எ-கா: நிலன் எனா நீர் எனா இரண்டும்

நிலன் என, நீர் என, தீ என, வளி என, விசும்பு என
நிலன் என்றா நீர் என்றா தீ என்றா மூன்றும்
நிலன் என்று நீர் என்று தீ என்று வளி என்று
விசும்பு என்று
நிலனே நீரே தீயே என்ற மூன்றும்
நிலனொடு நீரொடு தீயொடு

எண்ணிடைச் சொல் எதுவும் வெளிப்படையாய் நிலலாமல் மறைந்த நிலையில் நின்றால் அது 'செவ்வெண்' எனப்படும்.

எ-கா: நிலம், நீர், தீ, வளி, விசும்பு என்ற ஐந்தும்.

எனா, என்றா, ஏ, செவ்வெண் ஆகியவை தொகைச்சொல் பெறாமல் வாரா (தொல். சொல். 285). பின் வருமாறு போல தொகைச்சொல் பெற்றே வரும்.

எ-கா: நிலன் என்றா நீர் என்றா இரண்டும்.

உம் என்பதும் என என்பதும் தொகைச்சொல் பெற்றும் வரலாம்; பெறாமலும் வரலாம் (தொல். சொல். 282).

எ-கா: இராமனும், சீதையும், இலக்குவனும் மூவரும் வந்தனர்.

இராமனும், சீதையும், இலக்குவனும் வந்தனர்.

'உம்' என்பது பெயர்ச் சொற்களுடன் மட்டுமின்றி வினைச் சொற்களுடனும் இவ்வாறு எண்ணுதல் பொருண்மையில் வரும் (தொல். சொல். 285).

எ-கா: உண்டும், ஆடியும், பாடியும் வந்தனர்.

தொல்காப்பியர் 'எண்' என்று குறிப்பிடுவதை நன்னூலார் 'அளவை' என்று குறிப்பிடுகிறார். உரையாசிரியர்கள் இதை எண் அளவை, நிறுத்தல் அளவை. முகத்தல் அளவை, நீட்டல் அளவை என விரிவாக்கிக் கூறியுள்ளனர். சாத்தனும் கொற்றனும், ஒன்றும் இரண்டும் போன்றவை எண் அளவை. இரு கழஞ்சும் அரைக்கழஞ்சும் போன்றவை நிறுத்தல் அளவை. மூன்று நாழியும் ஒரு உழக்கும் போன்றவை முகத்தல் அளவை. ஒரு முழமும் அரைச்சாணும் போன்றவை நீட்டல் அளவை.

தெரிநிலை

உம்மையின் மற்றொரு பொருண்மை தெரிநிலை. தெரிநிலை என்றால் என்ன என்பதைப் பற்றி உரையாசிரியர்கள் வேறுபடுகின்றனர். அதைத் தெரிந்து கொள்ளும்நிலை எனச் சிலரும் தெரிவிக்கும் நிலை எனச் சிலரும் பொருள் கொள்கின்றனர்.

ஆணும் அன்று பெண்ணும் அன்று என்பதில் ஆண் அன்று, பெண் அன்று என்று தெரிந்து கொள்வதால் இது தெரிநிலை என்பது முன்னவர் கருத்து. அலி என்று தெரிவிப்பதால் தெரிநிலை என்பது பின்னவர் கருத்து. தெரிநிலை என்பதைக் கொல்யானை (கொல்லும் யானை), வீசு தென்றல் (வீசும் தென்றல்) போல் பொருள் கொண்டால் தெரியும் நிலை எனப் பொருள்படும். துணி பொருள் (துணிந்த பொருள்; துணியப்பட்ட பொருள்), செய்குன்று (செய்த குன்று; செய்யப்பட்ட குன்று) போலக் கொண்டால் தெரியப்பட்டநிலை (தெரிவிக்கும் நிலை) என்று பொருள் ஏற்படும். இங்கு தெரியப்பட்ட நிலை என்று கொள்ளும்போது ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட உம்மைகள் சேர்ந்தே தெரியப்பட்ட பொருள் தருகின்றன. அதாவது ஆணும் அல்ல, பெண்ணும் அல்ல என்ற இரண்டும் சேர்ந்தே 'அலி' என்ற அனுமானம் தருகின்றன. இந்த 'அலி' என்பது உம்மையின் பொருளுக்கு அப்பாற்பட்ட ஒரு அனுமானம். தெரியும் நிலை எனக் கொண்டால் ஒவ்வொரு உம்மையும் பொருள் தரும்.

எனவே இங்கு தெரியும் நிலை என்பதே பொருத்தமாகக் தோன்றுகிறது. 'நெற்றி குறைந்துள்ளது. ஆனால் பிறையும் இல்லை. முகத்தில் இருள் இல்லை. ஆனால் நிலவும் இல்லை' (கலி.55) என்பதை தெரிநிலைக்கு எடுத்துக் காட்டாகக் கூறுவர் உரையாசிரியர்கள். 'இருநிலம்' 'அடிதோய்தலின் திருமகளும் அல்லள், அரமகளும் அல்லள், இவள் யாராகும்' என்பதில் திருமகளோ அரமகளோ என்று ஐயுறாமல் அவர் அல்ல என்று தெரிதலால் இது ஐய வும்மைக்கு வேறான தெரிநிலை உம்மை என்பார் சேனாவரையர்⁵. தெரிநிலை என்பது ஐயமோ துணிதலோ அன்றி ஆராயும் நிலைமையில் வருவது என்பார் தெய்வச்சிலையார்⁶. துணிதல் என்பது நன்னூல் குறிப்பிடும் இடைச்சொல் பொருண்மைகளுள் ஒன்றான 'தேற்றம்' ஆகும். 'அவனே கள்வன்' என்பதில் வரும் ஏகாரம் தேற்றப் பொருள் தருவது. தெரிநிலை என்பது தெரிவிக்கும் நிலை எனக்கொண்டால் அது தேற்றப் பொருள் தருவதாகிவிடும். எனவே ஐயப்பொருளும் தராமல் தேற்றப்பொருளும் தராமல் தெரிந்து கொள்ளும் பொருளைத் தருவதே தெரிநிலை உம்மை எனலாம். இங்கு கூற்று என்பதற்கும் தெரிநிலைக்கும் வேறுபாடும் கருதத்தக்கது. 'பிறை அன்று' என்பது கூற்று. 'பிறையும் அன்று' என்பது தெரிநிலை உம்மை. வெறும் கூற்றாக அல்லாமல் ஆராய்ந்து தெரிவது இந்தத் தெரிநிலை.

ஆக்கம்

‘குழந்தைக்குத் தாயும் ஆனான்’ எனும்போது உம்மை ஆக்கப் பொருள் தருகின்றது. ‘பாலே மருந்தும் ஆகியது’, ‘மதகுருவே மன்னனும் ஆனான்’, ‘மலையே அரணாகவும் ஆகியது’ என்பவற்றில் உள்ள உம்மை ஆக்க உம்மை.

அசைநிலையாக ‘உம்’

மேலே கூறப்பட்டவை தொல்காப்பியமும் நன்னூலும் கூறியவை. நேமிநாதம் என்ற நூலின் உரை அசை நிலையாக ‘உம்’ வருவதையும் தெரிவிக்கிறது⁷.

எ-கா: அவன் மிகவும் நல்லவன்.

அவன் அறவும் தீயவன்.

இவற்றில் உம்மை அசை நிலையாக உள்ளது. ‘உம்’ இல்லா விட்டாலும் இங்கு பொருளில் மாற்றம் இராது.

இல்லாப் பொருளுக்கும் உம்மை

“இனைத்தென்றறிபொருள் உலகின்இலாப் பொருள்

வினைப்படுத் துரைப்பின் உம்மை வேண்டும்” (நன். 399)

என்ற சூத்திரம் இத்தனை என அறியப்பட்டவற்றையும் இல்லாப் பொருளையும் வினையோடு சேர்த்துச் சொல்லும்போது உம்மை தந்தே கூற வேண்டும் என்கிறது.

எ-கா: கண்கள் இரண்டும் சிவந்தன.

சிவப்புக் கொம்பு நீல யானை முற்காலத்திலும் இல்லை.

இங்கு ‘சிவப்புக் கொம்பு நீல யானை முற்காலத்தில் இல்லை’ என்று உம்மை தராமல் கூறினால் இக்காலத்தில் உண்டு என்று பொருளாகி விடும்.

உம்மைப் பொருண்மைகளின் தொகுப்பு

‘உம்’ என்ற இடைச்சொல்லின் பொருண்மைகளைப் பின்வருமாறு தொகுத்துக் கூறலாம்:

1. எச்சம். இதன் வகைகள் 1. கூடுதல் எச்சம்
2. சிறப்பு எச்சம் 3. உறுதிபடாப் பொருள் எச்சம் 4. எதிர்மறை எச்சம். 5. முற்று எச்சம்.
2. எண்
3. தெரிநிலை
4. ஆக்கம்
5. அசைநிலை

செய்யும் என்ற வாய்பாட்டு வினைமுற்று விசுதியாக ‘உம்’

தத்தம் பொருள் தரும் இடைச்சொற்களில் ஒன்றாக உம்மையின் பொருண்மைகளைக் கண்டோம். வேறுவகை இடைச்சொல்லாக, வினைச்சொல் விசுதிகளாகவும் அது உள்ளது. அவற்றில் ஒன்றாக செய்யும் என்ற வாய்பாட்டு வினைமுற்றின் விசுதியாக அது உள்ளது (செய் + உம்) (நன். 348).

எ-கா: அவன் நாளை வரும் (அவன் நாளை வருவான்)

அவன் இவ்வாறு கூறும் (அவன் இவ்வாறு கூறுவான்)

ஞாயிறு கிழக்கில் உதிக்கும்.

பெயரெச்சவிசுதியாக ‘உம்’

செய்யும் என்ற வாய்பாட்டுப் பெயரெச்சத்தின் விசுதியாகவும் ‘உம்’ வரும் (நன். 340).

எ-கா: துணி துவைக்கும் பெண்.

சுவரை உடைக்கும் கருவி.

துவைக்கும், உடைக்கும் என்பவை வினையை அடியாகக்கொண்ட பெயரெச்சங்கள். வினையடியாக அல்லாமல் பெயரை அடியாகக் கொண்ட பெயரெச்சங்களின் விசுதியாகவும் ‘உம்’ இருப்பது உண்டு.

எ-கா: மணிமேகலை என்னும் நூல்.

காந்தி எனும் மாமனிதர்.

இங்கு ‘என்னும்’, ‘எனும்’ என்பவை ‘என்’ என்பதை அடியாகக் கொண்டவை. ‘எது’ என்று பொருள்படக் கூடிய ‘என்’ என்ற பெயர்ச் சொல்லும் ‘உம்’ என்பதும் சேர்ந்து ஒரு பொருளைக் குறிக்கக்கூடிய இந்தப் சுட்டுப் பெயரெச்சச் சொற்களை உருவாக்கி உள்ளன. ‘என்’ என்பது சுட்டுப் பொருளும் கொண்டதா என்பது ஆய்வுக்கு உரியது.

ஏவல் வினைமுற்று விசுதியாக ‘உம்’

முன்னிலைப் பன்மை ஏவல் வினைமுற்று விசுதியாகவும் ‘உம்’ உள்ளது.

எ-கா: நீவிர் உண்ணும்.

நீர் கூறும்.

தொல்காப்பியத்திலும் நன்னூலிலும் முன்னிலைப் பன்மை ஏவல் வினைமுற்று விசுதியாக ‘உம்’ விசுதி கூறப்படவில்லை. நன்னூல் உரையாசிரியர் சங்கர நமசிவாயர் ‘உம்’ இவ்வாறு வருவதைக் குறிப்பிட்டு இது புதிதாக வந்தது எனக் குறிப்பிடுகிறார்⁸. ‘இலக்கண விளக்கம்’ என்ற இலக்கண நூல் ‘உம்’ என்பதையும் இத்தகைய ஏவல் விசுதியாகச் சேர்த்துக் கூறுகிறது⁹.

தற்காலத்தில் முன்னிலை ஒருமைக்கும் ஏவல் விசுதியாக ‘உம்’ பயன்படுகிறது.

எ-கா: நீ அங்கே செல்லவும்.

கடைக்குச் சென்று நீ அதை வாங்கவும்.

தற்காலத்தில் முன்னிலை ஏவல் பன்மைக்கு ‘உம்’ உடன் ‘கள்’ என்பதையும் சேர்த்துக் கூறும் பயன்பாடு மிகுதியாய் உள்ளது.

எ-கா: நீங்கள் சொல்லுங்கள்.

வாருங்கள், வாருங்கள்.

உம் உந்து ஆதல்

பழந்தமிழில் 'உம்' என்பது சில இடங்களில் 'உந்து' என ஆகும். தொல்காப்பியம் இதை இவ்வாறு கூறுகிறது.

"உம்உந்தாகும் இடனுமார் உண்டே" (தொல். 287)

செய்யும் என்ற வாய்பாட்டு வினைமுற்றும், செய்யும் என்ற வாய்பாட்டுப் பெயரெச்சமும் இவ்வாறு மாறும் என்பதை உரையாசிரியர்கள் சுட்டிக்காட்டியுள்ளனர்.

எ-கா: பாயும் - பாயுந்து (புற.24)

பெயர்க்கும் - பெயர்க்குந்து (புற. 395)

தூங்கும் - தூங்குந்து (புற. 400)

உம்மையின் நுட்பமான பயன்பாடு

தமிழில் கருத்துகளை மிகச்சரியாகக் குறிப்பிட 'உம்' மிகவும் பயன்படுவதைக் காணலாம். 'இலக்கண அறிவும் இருந்தால் பழந்தமிழைப் புரிந்து கொள்ளலாம்' என்பதில் 'உம்' இல்லாவிட்டால் இலக்கண அறிவால் மட்டுமே பழந்தமிழைப் புரிந்து கொள்ளலாம் என்று பொருளாகி விடும். 'உம்' இருப்பதால் இலக்கண அறிவுடன் சொற்பொருள் அறிவு போன்றவையும் தேவை என்ற பொருளும் எஞ்சி நிற்கிறது.

'வீரமா முனிவர் எச்ச உம்மையை பிறவினம் என்றும் குறிப்பிட்டார்' என்பதில் 'உம்' இல்லாவிட்டால் அவர் 'எச்சம்' என்பதை 'பிறவினம்' என்று மாற்றிவிட்டார் என்று பொருளாகும். 'உம்' இருப்பதால் அவர் பிறவினம் என்றும் எச்சம் என்றும் இரு வகையாகக் குறிப்பிட்டார் என்ற உண்மைக்கு மாறு படவில்லை.

இலக்கண நூல்களில் உம்மையின் நுட்பமான பயன்பாட்டை மிகுதியும் காணலாம். இலக்கண நூல்கள், பொதுவாக, சூத்திர யாப்பில் அமைந்துள்ளன. சூத்திரம் என்பது மிகவும் குறைவான சொற்களில் செறிவான முறையில் கருத்துகளைக் கூறும் ஒரு யாப்பு வகை. இத்தகைய சுருக்கமான இலக்கண நூல்களில் 'உம்' என்பது மிகுதியாகப் பயன்படுவதைக் காணலாம்.

"விரைவினும் மிகவினும் தெளிவினும் இயல்பினும்

பிறழவும் பெறாஉ முக்காலமும் ஏற்புழி" (நன். 383)

என்ற சூத்திரத்தில் முதல் நான்கு உம்மை எண்ணும்மை. பிறழவும் என்பதில் உள்ள உம்மை எதிர்மறை உம்மை. முக்காலமும் என்பதில் உள்ள உம்மை முற்றும்மை.

"செய்பவன் கருவி நிலம்செயல் காலம்

செய்பொருள் ஆறும் தருவது வினையே" (நன். 319)

என்ற நன்னூல் சூத்திரத்தில் உள்ள உம்மை முற்றும்மை.

இதனால் இங்கு கூறப்பட்ட ஆறைத் தவிர வினைச் சொல்லால் உணர்த்தப்படுவது வேறில்லை என்ற பொருள் ஏற்படுகிறது.

'மரம் + அடி' போன்ற புணர்ச்சிகளில் 'ஈற்று மிசை அகரம் நீடலும் உரித்தே' என்று தொல்காப்பியம் கூறுகிறது (தொல். எழுத். 312). அதாவது பொதுவாக இந்தப் புணர்ச்சி 'மரவடி' என்றாகும்; சில இடங்களில் 'மராவடி' எனவும் வரும் என்பதை இங்குள்ள உம்மை உணர்த்துகிறது.

"முல்லை குறிஞ்சி மருதம் நெய்தல்எனச்

சொல்லிய முறையால் சொல்லவும் படுமே" (தொல். பொரு. 5)

என்ற சூத்திரத்தில் 'உம்' இடம் பெறாவிட்டால் இந்த வரிசையில் மட்டுமே சொல்ல வேண்டும் என்று பொருளாகும். 'உம்' இருப்பதால் வேறு வரிசையிலும் கூறலாம் என்று பொருள் ஏற்படுகிறது.

"ஐஆன்கு செய்யுட்கு அவ்வுமாகும்" (நன். 318)

என்ற சூத்திரத்தில் உம்மை வந்திரா விட்டால், செய்யுளில் ஐ, (ஆ) ன், கு என்ற வேற்றுமை உருபுகள் அனைத்தும் 'அ' என மாறும் என்று பொருள் தந்துவிடும். இங்கு உம்மை வந்துள்ளதால் ஐ, (ஆ)ன், கு ஆகியவை செய்யுளில் சில சமயம் 'அ' என மாறும், பல சமயம் மாறா என்ற பொருள் ஏற்படுகிறது.

"சுவைப்புளி முன்இன மென்மையும் தோன்றும்"

(நன். 175)

என்ற சூத்திரத்தில், 'புளி+ கறி' போன்றவை பெரும்பாலும் 'புளிக்கறி' போலாகும்; சில இடங்களில் 'புளிங்கறி' போலாகும் என்பதை அங்குள்ள உம்மை உணர்த்துகிறது.

மகர ஈற்றுப் பெயர் முன் பிற சொற்கள் வந்து புணர்வதைப் பின்வரும் நன்னூல் சூத்திரம் மிகக் குறைந்த சொற்களில் விளக்குகிறது.

"மல் ஈறு ஒற்றழிந் துயிரீ ரொப்பவும்

வன்மைக்கு இனமாத் திரிபவும் ஆகும்" (நன். 219)

மகர ஈற்றுச் சொற்கள்முன் பிற சொற்கள் வந்து புணரும்போது மகரம் கெட்டு உயிரீற்றுச் சொல்போலப் புணரும் (மரம் + அடி = மரவடி, வட்டம் + கல் = வட்டக்கல்). வல்லினம் வரும்போது சில சமயம் மகரம் கெடாமல் அந்த வல்லினத்திற்கு இனமான மெல்லினமாய் மகரம் திரிதலும் உண்டு (கொல்லும் + கொற்றன் = கொல்லுங் கொற்றன்). பகரம் வரும்போது மகரம் கெடாமலும் இயல்பாயும் இருப்பது உண்டு (இலவம் + பூ = இலவம்பூ). இவ்வனைத்தையும் உள்ளடக்கிய இலக்கண விதியை இயற்ற இங்குள்ள இரண்டு எதிர்மறை உம்மைகள் பயன்பட்டிருப்பதை நுட்பமாய் நோக்கினால் அறியலாம்.

முடிவுரை

தமிழ் மொழியில் 'உம்' என்ற இடைச்சொல் பல பயன்பாடுகள் கொண்டுள்ளது. இது சொற்றொடரின் பொருளில் நுட்பமான மாற்றங்களைச் செய்யவல்லது. தமிழைத் திறனுடன் கையாளவும் வழுவின்றித் தொடர்களை அமைக்கவும் அதைப் பற்றிய தெளிவான புரிதல் தேவையாகிறது. குறிப்பாக பழந்தமிழ் இலக்கியங்களைப் புரிந்துகொள்ள 'உம்' பற்றிய தெளிவு உதவும். இக்கட்டுரை இச்சொல்லின் பல கூறுகளையும் நுட்பமாகவும் முழுமையாகவும் ஆராய்ந்து தெளிவுகாணும் நோக்கம் கொண்டது.

மேற்கோள்கள்

1. சிவலிங்கனார், ஆ. (பதி-ர்), தொல்காப்பியம் – உரைவளம் – இடையியல், 1986, பக். 58.
2. வீரமாமுனிவர், தொன்னூல் விளக்கம், 1891, பக். 91.
3. கண்ணன், இரா. (பதி-ர்), நன்னூல் உரைவளம் – இடைச் சொல்லியல், 2010, பக். 84-85.
4. மேலது, பக். 90-91.
5. சிவலிங்கனார், ஆ. (பதி-ர்), தொல்காப்பியம் – உரைவளம் – இடையியல், 1986, பக். 56.
6. மேலது, பக். 57.
7. நேமிநாதம் மூலமும் உரையும், (பதி-ர்) ரா. இராகவையங்கார், 1923, பக். 89.
8. கண்ணன், இரா. (பதி-ர்), நன்னூல் உரைவளம் – வினையியல், 2010, பக். 240.
9. இலக்கண விளக்கம் – சொல்லதிகாரம், (பதி-ர்) தி. வே. கோபாலையர், 1971, சூ. 238:5-7, பக். 315.

துணைநூல் பட்டியல்

1. இலக்கணவிளக்கம் – சொல்லதிகாரம், (பதி-ர்) தி. வே. கோபாலையர், சரஸ்வதி மகால் நூலகம், தஞ்சாவூர், 1971.
2. கண்ணன், இரா. (பதி-ர்), நன்னூல் உரைவளம் – இடைச்சொல்லியல், உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம், சென்னை, 2010.
3. கண்ணன், இரா. (பதி-ர்), நன்னூல் உரைவளம் – வினையியல், உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம், சென்னை, 2010.
4. கலித்தொகை.
5. குறுந்தொகை.
6. சிவலிங்கனார், ஆ. (பதி-ர்), தொல்காப்பியம் – உரைவளம் – இடையியல், உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம், சென்னை, 1986.
7. தொல்காப்பியம்.
8. நன்னூல்.
9. நேமிநாதம் மூலமும் உரையும், (பதி-ர்) ரா. இராகவையங்கார், தமிழ்ச்சங்க முத்திரா சாலை, மதுரை, 1923.
10. புறநானூறு.
11. வீரமாமுனிவர், தொன்னூல் விளக்கம், அர்ச். சூசையப்பர் அச்சுக்கூடம், சென்னை, 1891.

Funding

No funding was received for conducting this study.

Conflict of interest

The Author has no conflicts of interest to declare that they are relevant to the content of this article.